

Nr 361.

Av herr **Olsson** i Kullenbergstorp, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 204, angående minimipris å brödsäd m. m.*

Under nuvarande kristid har frågan om livsmedelsproduktionen intagit ett av de mest framskjutna rummen om icke det allra viktigaste för vårt folk. De åtgärder i prisreglerande syfte som tidigare vidtagits hava, vad det beträffar produktionen, ej slagit synnerligen väl ut. I allmänhet är nog den meningen gällande, att det intensiva jordbruket blivit hårt medtaget, oaktat det är tydligt, att just från detta jordbruk är det som under nuvarande svåra förhållanden man får hoppas kunna få de mängder livsmedel, som skola göra det möjligt, att vi nödortfigt kunna föda oss. Det är därför av allra största betydelse, att jordbrukets intensitet dels hålles uppe och dels utvidgas till de arealer där sådant är möjligt. All erfarenhet visar, att ett intensivt jordbruk har höga driftkostnader, synnerligast nu då allt som behöves för sådant jordbruk stigit oerhört i pris. Det får dock ej avskräcka, då nödläget fordrar, att allt vidtages som kan ge ökad produktion.

Uti Kungl. Maj:ts nådiga proposition, nr 204, angående minimipris å brödsäd m. m. ha föreslagits vissa minimipriser för vete och råg under skördeåren 1918 och 1919 samt för korn och ärter under skördeåret 1918. De i propositionen föreslagna minimipriserna å nämnda sädeslag anser jag vara väl avvägda, då det gäller att endast bedriva odlingen utan särskilda eller mera kostbara åtgärder. Till att framdriva mera kraftiga och dyrbara åtgärder räcka de sannolikt icke, och att utvidga odlingen till endast arealen kan lätt åstadkomma, att totalutbytet minskas i stället för höjes.

Det har därför syns mig böra tagas i övervägande, om ej sådana prisbestämmelser kunde träffas, att verkan av desamma säkert sporrade alla lantmän att driva intensiteten i jordbruket till det allra yttersta

i fråga om brödsädes- och ärtodling, då sådan odling är den ojämförligt viktigaste.

Antager man, att de av Kungl. Maj:t bestämda allmänna inlösningspriserna komme att gälla för det odlaren gjorde disponibelt för staten intill en viss bestämd mängd pr hektar besädd jord af de fyra härovan nämnda sädesslagen, och för den överskjutande mängd pr hektar, som odlaren levererade, han erhöle ett avsevärt högre pris, skulle enligt mitt förmenande vinnas, dels att alla odlare gjorde sitt yttersta och dels att de levererade det mesta möjliga utan allt bråk och undersökningar.

Det synes mig som borde gränsen mellan de olika priserna sättas vid en god medelskörd eller 1,500 kg. pr hektar samt att priset för det som levererades därutöver förhöjdes med trettio % utöver det gällande allmänna inlösningspriset för resp. sädesslag. Om en odlare hade 5 hektar besädd med vete och från denna areal redovisade 10,000 kg. skörd, skulle i så fall 7,500 kg. beräknas efter det lägre priset och 2,500 kg. efter det förhöjda priset. Att sätta premien för intensiv odling lägre vore knappast skäligt emedan verkan av densamma bleve för liten. Då redan alla lämnat uppgifter om arealen som besås och detta lätt i tvivelaktiga fall kunde kontrolleras, vore svårigheterna med kontroll och dylikt minimala. För övrigt kunde bestämmas, att de odlare som gjorde anspråk på tilläggspris för de av till staten levererat parti säd finge styrka sina arealuppgifter på lämpligt sätt. Tilläggspriset borde beräknas för vete, råg, korn och ärter var för sig, och om något av sädesslagen ej lämnade 1,500 kg. i skörd pr hektar, finge ej det felande avräknas å det sädesslag som lämnat ett högre utbyte.

Det högre pris, som staten finge vidkännas för en större eller mindre del av brödsäds- och ärtskörden, vore helt säkert väl använda penningar, som verkade direkt i produktionens tjänst på ett sätt varom intet tvivel kunde råda, att staten erhöle valuta för sina utgifter, och att desamma utginge till producenter som verkligen utträttade något för det allmänna och ej till sådana som litet eller intet gjort själva. Helt säkert kom det att verka stimulerande för produktionen, mera än något, som hittills vidtagits på detta område, då det intensiva jordbrukets män sågo, att de ej voro alldeles bortglömda.

Den för staten ökade kostnaden finge givetvis utgå av anslaget för kristidsutgifter eller det anslag, som kommer att utgå till brödsäds- och mjölregleringen.

Att i alla detaljer framlägga ett utarbetat förslag i ärendet är na-

turligtvis ej möjligt för en motionär, vadan jag får anhålla, att en skrivelse i ärendet måtte avlåtas till Kungl. Maj:t, som vidare utformade ovan framställda förslag.

Under åberopande av det anförda får jag hemställa,

att riksdagen måtte dels bifalla Kungl. Maj:ts i proposition nr 204 gjorda framställning, dels ock i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det täcktes Kungl. Maj:t, med beaktande av här ovan angivna synpunkter, låta utreda huruvida icke i vissa fall högre pris än de av staten fastställda inlösningspris lämpligen skulle kunna medgivas vid inköp av vete, råg, korn och ärter, ävensom vidtaga de åtgärder vartill denna utredning kan giva anledning.

Stockholm den 9 april 1918.

Olof Olsson.
Kullenbergstorp.

THE HISTORY OF THE

... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...

...